

SLOVENSKO-HRVAŠKI KATOLIŠKI SHOD:
SV. MAŠA IN POSVETITEV BREZMADEŽNI NA KONGRESNEM TRGU.

DEKLA ANČKA.

Napisal F. S. Finžgar.

(Dalje.)

Ko je Ančka šla po trske, da bi podkurila za zajtrk, se je plašno ozrla proti hlevu. Bala se je Janeza in kljub temu tako silno želela, da bi ga videla oddaleč, da bi mu vsaj s srcem zaklicala: Pomagaj! Zakaj ne z besedo, ne s pogledom bi se ne upala. Toda Janezov korak se ni oglasil. Iz hleva je donela Mihova žvižga: »Je pa davi slanica pala«...

Ančka je bila prepričana, da jo Miha s to pesmico zasmehuje. Roke so se ji tresle, ko je pobirala s kupa trske, in ni čutila, ko si je zadržala šago v mezinec in je pogledala kri iz prsta. Samo pol naročja trsak je naložila in bežala iz drvarnice v kuhinjo. Ko je prižgala prvo vžigalico, da bi podnetila, se ni vnelo. Prižgala je drugo in tretjo in stala ter čakala ognja pri ognjišču.

Špela je prinesla žetnar in cedila mleko po latvicah. Ančki je spet ugasnilo.

»To je kakor narejeno, da se ne vname.«

Špela je vrgla cedilo v kositaro posodo, da je zaropotalo.

»Kako si nerodna danes. Čaj, bom jaz!«

Prasknila je vžigalico, plamen se je prijel in švignil.

»Vidiš, zakaj pa meni gori?«

Hitro je šla iz kuhinje, Ančko pa je zbežala edina beseda: Kako si nerodna danes!

»Zakaj mi je to rekla? Zakaj je tako trdo izgovorila ‚danes‘? Ali že vsi vedo? Moj Bog, v tla se pogreznem!«

Vzela je lonec in ga nalila z vodo. Šele na ognjišču je spoznala, da je hotela naliti mleka. V oči so ji stopile solze in najrajša bi bila pobegnila.

Ko je sedla družina k zajtrku, je morala Ančka zbrati vso silo, da je kakor sicer vesela nesla skledo na mizo. Bala se je. Ali upanje je bil Janez. On mu že odgovori, ko bi kdo kaj namigaval.

»Ali še ni Janeza?« je vpraševala Ančka, ko je razdeljevala žlice krog mize.

»Ga ne bo,« je odgovoril Miha, »je že v gozdu. Navsezgodaj me je sklical, potem zadel sekiro in šel nad hraste. Ne bi bilo prijetno pri takem gospodarju, jeli da ne, Ančka?«

»Samo, da bi se priliznil Mocarju, tako gara in vleče. No, ga dobro poznam.«

Ančka je hvaležna Špeli za odgovor, ko sama ni mogla reči ničesar, dasi bi bila najrajša Špelo udarila zavoljo take besede.

Po zajtrku je Miha napregel in šel za Janezom v gozd.

Dekli sta šli okopavat, Lukec je pa moral čakati Mocarja, da mu izpreže.

V gozdu je takrat pela Janezova sekira. Ko je še pred dnem prišel do posekanih hrastov, je sedel na parobek in se zamislil. Dolgo je sedel, glava mu je bila težka od težkih misli, da jo je podpiral z obema rokama. Hipoma pa se je vzravnal, zažabil toporišče in se lotil prve grče. Strahovito je vihtel sekiro, iveri so letele daleč v povaljano praprot.

»Ne, tako ne gre. Ne bom je čakal doma in lovil tri leta te kronice pri Mocarju. Ne strpim. Zakaj greh bo in sramota in revščina. Vem, natančno vem, da bo tako. Ne. Ne bo tako, ampak drugače. Zato grem, nič me ne obdrži več. Grem, grem.«